

[Ib Christensen]

ende til, hvor meget man kan holde igen på investeringer på dette område. Navnlig inden for uddannelsessektoren stiller jeg mig meget tvivlende over for, om det holder politisk og ud fra saglige vurderinger af behovet. Det gør det så meget mere nødvendigt, at man prøver at begrænse sig på andre områder, nemlig på områder, hvor staten skal afholde sig fra at blande sig gennem direkte intervention, gennem tilskud o. lign.

Der må i øvrigt efter vores opfattelse uden tilsidesættelse af sunde rentabilitetshensyn lægges vægt på beskæftigelsesfremmende og valutabesparende investeringer, men vi gør opmærksom på, at en grundlæggende ændring af den økonomiske politik, som i øvrigt er beskrevet i retsforbundets plan »Fuld beskæftigelse igen« fra i fjor, vil give langt større bevægelsesfrihed end den økonomiske politik, som de 4 gamle partier og deres satellitter fører. Det er jo en kendsgerning, at det ikke så meget er den socialdemokratiske regering alene, som det er de 4 gamle partier og et par af de nye, som fører den faktiske politik her i landet og træffer alle væsentlige økonomisk-politiske og udenrigspolitiske afgørelser. Denne økonomiske politik går jo ud på og vil også efter planens forudsætninger gå ud på, at man opererer med en massearbejdsløshed på 200.000 i de nærmest kommende år. Det er efter vores opfattelse ganske uacceptabelt. Ændrer man disse forudsætninger, sådan som vi altså er indstillet på, så vil der kunne blive mere plads til en beskæftigelse, og så ville der måske også kunne blive mere plads til nogle af de investeringer af offentlig karakter, som jeg her har nævnt, og som også vi prioriterer højt.

Vi accepterer altså nok en række af de prioriteringer, som regeringen har givet udtryk for her, men der er andre, hvor vi i væsentlig grad er kritiske. Det forhold, at vi kan acceptere en række af de prioriteringer, regeringen har stillet op, betyder ikke, at vi dermed accepterer de økonomisk-politiske forudsætninger, der ligger bag ved planen i form af den økonomiske politik, som regeringen har ført i de senere år og agter at videreføre.

Wilhelm (VS):

VS accepterer heller ikke de grundlæggende forudsætninger, der ligger bag investeringsplanredegørelsen. Jeg tænker ikke bare

på de urealistiske forudsætninger, man gør sig. Finansministeren siger på side 3 i sin forelæggelse, at redegørelsen tegner et mørkt billede, og det er selvfølgelig rigtigt, men den tegner trods alt et realistisk lyst billede i forhold til det, vi i dag ved om konjunkturudsigter osv. Det er ikke så meget dem, jeg tænker på nu, men de mere fundamentale forudsætninger.

Der forudsættes, som mange ordførere var inde på, en massearbejdsløshed langt frem i tiden. Man accepterer i denne redegørelse og også i regeringens konklusioner af den, at det skal være nødvendigt at køre videre med en arbejdsløshed af størrelsesordenen 200.000, og at andre ting sætter en ramme, der gør, at man faktisk bevarer status quo på det område.

Den socialdemokratiske ordfører bekræftede her i dag, at sådan forholder det sig for socialdemokratiet og for regeringens vedkommende. Han sagde: det, at man holder beskæftigelsesplan IIs 18.000–20.000 i arbejde, også når beskæftigelsesplan II udløber, det viser, hvilken vægt regeringen lægger på beskæftigelsen. Nu er vi altså nået dertil med socialdemokratiet, at blot det, at man ikke kommer og siger: »vi vil forøge arbejdsløsheden ud over de nuværende ca. 200.000«, skal vise, hvor højt socialdemokratiet prioriterer beskæftigelsen, når man diskuterer perspektiver 12 år frem i tiden.

Mens jeg er ved den socialdemokratiske ordfører. Han sagde også noget om, at de seneste internationale konjunkturudviklinger gør, at rammerne er en anelse snævrere, end der stod, men det har regeringen taget højde for ved at lægge sig i underkanten af rammen. Jeg mener, at hr. Erling Olsen dér trods alt gør sig skyld i den samme fejl, som finansministeren faktisk polemiserer imod på side 5. I den offentlige debat har der været tale om, at hvis lavvækstalternativet blev realiteten, så ville der blive endnu mindre plads til offentlige investeringer, og jeg synes da, det fortjener at trækkes frem, at finansministeren her tydeliggør det, der også står i investeringsplanredegørelsen. Det forholdt sig selvfølgelig omvendt. Hvis den lave vækst bliver realiteten, hvad alt tyder på, så er der selvfølgelig, alt andet lige, plads til større offentlig aktivitet. Jeg accepterer ikke de præmisser, men på disse præmisser er der plads til større offentlig aktivitet, både fordi